

РЕШЕНИЕ

№ 1010

гр. Варна, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20223100501084 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по **въззивна жалба вх. № 11738/18.05.2022 г.** от ОП „Комплекс за детско хранене“, ЕИК 00000934421664, чрез гл. юрк. Св.Ц., с адрес гр. Варна, *****, срещу Решение № 652/14.03.2022 г., постановено по гр. дело № 15006/2021 г. по описа на ВРС, 49 състав, с което въззивното дружество е осъдено да заплати на М. П. М., ЕГН *****, сумата **4840,36 лв.**, представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на завеждане на исковата молба в съда- 15.10.2021 г., до окончателното ☐ изплащане, сумата от **100,84 лв.**, представляваща обезщетение за забава върху главни за периода от 30.07.2021 г. до 13.10.2021 г., на основание чл.86 ЗЗД и сумата от **720.00лв.**, представляваща разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, както и ОП „Комплекс за детско хранене“, ЕИК 00000934421664, е осъдено да заплати по сметка на ВРС държавна такса в размер на сумата от **243,61 лв.**, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

В жалбата е изразено становище за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на постановеното решение. Неправилно съдът е приел, че е налице хипотезата по чл. 123, ал. 1, т. 7 от КТ и прехвърляне на дейността на едно предприятие в другото, включително прехвърляне на материалните активи, като е приел, че са налице предпоставките за изплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на още четири БТВ или сумата от 4840.36лв. Изискването на закона за възникване на правото по чл. 222, ал. 3 от КТ, означава работникът или служителят да е работил при същия работодател и придобил при този работодател 10 години трудов стаж преди прекратяване на трудовото правоотношение, без да е необходимо той да е бил непрекъснат. Още в отговора на исковата молба е наведено , че не е спорно обстоятелството, че се дължи обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ. Спори се относно размера. ВРС не е съобразил в решението приложението на чл. 1, ал. 1 от ПМС № 31/1994 г. за увеличаване в някои случаи размера на обезщетенията по чл. 222, ал. 3 КТ. Допуснал е нарушение на материалния закон, като е приел, че е налице

универсално правоприемство между „ССД“ ЕАД /предходния работодател на ищцата/ и ОП „КДХ“ при Община Варна /работодателят, при който е възникнало правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ/. Трудовото правоотношение между „ССД“ ЕАД и ищцата е било прекратено на 01.02.2013г. Възникнало е ново трудово правоотношение с ОП „КХД“ при Община Варна, считано от 01.02.2013г. ПМС № 31/11.02.1994г. се отнася само до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие. Не е взето под внимание и обстоятелството, че по силата на приетото Решение № 577-9/ Пр. № 10 от заседание, проведено на 26,27.07.2012г. на ОбС Варна, на основание чл. 154, ал. 1, т. 2 от ТЗ е прекратил чрез ликвидация Търговско дружество „Стопанска и спомагателна дейност“. Твърди, че ищцата не е имала един и същ работодател и по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и не е налице универсално правоприемство по смисъла на чл. 123 от КТ. Общинското предприятие е структурна единица на Общината която не разполага със самостоятелност и правосубектност, за разлика от ТД.

Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което исковата молба да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна М. П. М., чрез адв. Р.Ж., в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение. Моли за потвърждаване на обжалвания съдебен акт. Претендира разноски за двете инстанции.

ВОС съобрази следното:

В исковата си молба М. П. М., ЕГН *****, **, чрез адв. Р.Ж. се моли да бъде осъден ответника Общинско Предприятие /ОП/ „Комплекс за детско хранене“, при Община Варна ЕИК 00000934421664, гр. Варна, *****, представлявано от д-р Д.К. да ѝ заплати сумата **4840,36 лв.**, представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на завеждане на исковата молба в съда- 15.10.2021 г., до окончателното □ изплащане и сумата от **100,84 лв.**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 30.07.2021 г. до 13.10.2021 г., на основание чл.86 ЗЗД. Претендира за присъждане на сторените разноски.

Изложила е, че в периода от 01.02.2013г. е работила в ОП „Комплекс за детско хранене“ към Община Варна на длъжност „инспектор хранене“ с място на работа „Детска кухня 5“, а след 2020г.- в „Детска кухня 1“, като за м.юни 2021г. е получила БТВ от 1210.09лв. Твърди, че от 01.11.2010г. до 01.02.2013г. работила в „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД-Варна, като „инструктор хранене“ и „Отговорник спомагателна дейност“ в „Детска кухня 5“. Търговското дружество било изцяло с капитал на Община Варна. Трудовото ѝ правоотношение със „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД-Варна, било прекратено на осн. чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ със заповед № 62/30.01.2013г. на Ликвидатора на дружеството, считано от 01.02.2013г., поради закриване на предприятието.

И в двете предприятия работела на една и съща длъжност, на едно и също работно място. Трудовият ѝ стаж не бил прекъсван, като след прекратяването на трудовото правоотношение с търговското дружество, същият ден започнала работа в ОП. Променил се фиктивно, „на хартия“ работодателят ѝ.

Със заповед № 11/30.06.2021г. на Директора на ОП трудовото ѝ правоотношение било прекратено, на осн. чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ-поради придобиване право на пенсия за

осигурителен стаж и възраст и подаденото от нея заявление. В тази заповед било посочено да ѝ се изплати обезщетение в размер на 2420.18лв. или за два месеца, при БТВ в размер 1210.09лв., на осн. чл. 222, ал. 3 от КТ. Смята, че ѝ се дължи БТВ в посочения размер, но за период от шест месеца, защото е работила при същия работодател през последните 10 години, с приложение на разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 7 от КТ, при което се запазва трудовото правоотношение.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, ОП „Комплекс за детско хранене“ при Община Варна, представлявано от д-р Д.К., чрез гл.юк Св.Ц. оспорва исквата претенция, като неоснователна.

Не е спорно, че в периода от 01.11.2010г. до 30.01.2013г., предвид издадената заповед № 62/30.01.2013г. ищцата е работила в „Стопанска и Спомагателна дейност“ ЕАД-Варна-в ликвидация като е заемала длъжност „Отговорник спомагателни дейности“ /“Инструктор хранене“/, като трудовото ѝ правоотношение е било прекратено, считано от 01.02.2013г.

Не е спорно също така, че от 01.02.2013г. ищцата е работила в ОП „Комплекс за детско хранене“, след сключване на трудов договор № 55/30.01.2013г., считано от 01.02.2013г., като е била назначена на длъжност „Инструктор хранене“.

До датата на пенсиониране ищцата не е придобила при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж, през последните 20 години и затова ѝ и определено обезщетение в размер на две месечни БТВ, а не на шест. Не се спори изобщо за това, че на ищцата ѝ се дължи обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ. Спорът е за дължимия размер на обезщетение за разликата над 2 до 6 БТВ. Ищцата не е работила при един и същ работодател в продължение на 10 години.

Позовава се на чл. 1 от ПМС № 31/1994г. за увеличаване в някои случаи размера на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ, като е прието, че на работниците или служителите от организациите и звената на бюджетна издръжка, които са придобили право на пенсия поради прослужено време и старост, независимо от основанията за прекратяване на трудовото правоотношение се изплаща увеличен на 6 БТВ размер на обезщетението, като независимо от осъществяваните преобразувания, закриване, откриване, сливане или разделяне на организациите и звената на бюджетна издръжка, работникът или служителът е работил през последните 10 години в една и съща по отношение на изпълняваните основни функции и задачи, организация или звено на държавна издръжка. Причините да не е работил работника или служителя е обективна и независеща от волята му. Аналогична е целта на разрешението по чл. 1, ал. 2 от ПМС. Имат се предвид педагогическите и медицински кадри, артистичния и художественотворчески персонал при работа в организации и звена на бюджетна издръжка.

Правилно е прието от Общинско предприятие „КДХ“ при Община Варна, че на ищцата ѝ се дължат 2 БТВ, като обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ. Не е имала един и същ работодател в продължение на 10 години и не е налице универсално правоприемство по чл. 123 от КТ. Освен в организация на бюджетна издръжка, тя е работила и в „ССД“ ЕАД, а преди това и при ЕТ, които са търговци по смисъла на ТЗ. „ССД“ ЕАД не е на бюджетна издръжка и не е бюджетна организация. Това е пречка да се ползва и от правата по Общински КТД -чл. 37, ал. 3, изр.2 от КТД, дори от 25.09.2013г. да е била член на КНСБ и редовно да е плащала членски внос. Смята, че не е налице разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 7 от КТ. „ССД“ ЕАД е ликвидирано и трудовото правоотношение с дружеството прекратено. След това, считано от 01.02.2013г. е възникнало ново трудово правоотношение.

Моли се за отхвърляне на иска за обезщетение в размер на сумата от 4840.36лв., представляваща още 4 БТВ. Изказва съображения и за недължимостта на претендираната мораторна лихва

За да се произнесе съдът има предвид следното от фактическа страна:

Няма спор между страните, но се установява и от представения трудов договор № 32/28.10.2010г., че ищцата М. П. М. е работила по трудово правоотношение от 01.11.2010г., до 01.02.2013г. с работодател „Стопанска и Спомагателна дейност“ ЕАД гр. Варна, като е изпълнявала длъжността „Инструктор хранене“ и „Отговорник спомагателна дейност“, в Детска кухня” № 5.

Според представената заповед № 62/30.01.2013г., подписана от ликвидатора на „ССД-в ликвидация“ ЕАД, трудовото правоотношение с дружеството е прекратено със заповед № 62/30.01.2013г., считано от 01.02.2013г., на основание чл. 328 ал. 1 т. 1 от КТ, поради „закриване на предприятието“.

Видно от трудов договор № 55/30.01.2013г., същият е сключен между Общинско Предприятие „Комплекс за детско хранене“, към Община Варна и М. П. М., считано от 01.02.2013г., като е приела да изпълнява длъжността „Инструктор хранене“, с място на работа - „Детска кухня 5“, а след 2020г. „Детска кухня 1“. За бесспорно е прието между страните в о.с.з. на 15.02.2022г., че тя е продължила да работи в ОП на същото работно място, в същата сграда, със същото оборудване и при същите условия.

Отново не се спори и това е видно от заповед № 11/30.06.2021г. на Директора на О П, че считано от 01.07.2021г. трудовото правоотношение с ОП „Комплекс за детско хранене“ гр. Варна и М. П. М. е прекратено, на основание чл. 327 ал. 1 т. 12 от КТ, поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и подадено заявление от 21.06.2021г. Със същата заповед е посочено като дължимо от работодателя обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 2420, 18 лева. Няма спор още и за това, че БТВ на М. за м. 06.2021г. е в размер на 1210.09 лева и посоченото обезщетение от 2420.18лв. е в размер на две БТВ.

Съгласно служебна бележка от 23.06.2021г. М. П. М. е член на Синдикалната организация при „КДХ“ и редовно заплаща членски внос.

Представен е Общински КТД, сключен между ОП „КДХ“ при Община Варна, КТ „Подкрепа“ и КНСБ, според който в чл. 37, ал. 3, предл. 2 е уговорено, че при прекратяване на трудовото правоотношение след като работникът или служителя е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, той има право на обезщетение на осн. чл. 222, ал. 3 от КТ за срок от два месеца. Ако работникът или служителят е работил през последните 10 години при един и същ работодател, обезщетението е в размер на БТВ за 6 месеца.

От Протокол № 10/ 26 и 27.02.2012г., от заседание на Общински Съвет - Варна се установява, че е взето решение № 577-9 за прекратяване чрез ликвидаци на „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД и е приет окончателен ликвидационен баланс към 18.07.2016г., пояснителен доклад към баланса и отчет от ликвидатора. Взето е също и решение № 578-9 за създаване на Общинско Предприятие „Комплекс за детско хранене с предмет на дейност: Приготвяне на храна за деца от 10-месечна до 3-годишна възраст съобразно изискванията за рационално и диетично хранене в кърмаческа и ранна детска възраст за деца от неорганизирания контингент /непосещаващи детски ясли и яслени групи в ОДЗ/, осигурява транспорт и разнос на храната от майките-кухни до разливателните пунктове и от кухните на детските ясли до яслени групи в ОДЗ, оказване на методическо ръководство на детските ясли и яслени групи, осигуряване на квалифициран персонал. Взето е решение за приемане на правилник на ОП и е взето решение за определяне на бюджет на ОП.

От доклада относно окончателната ликвидация от 15.07.2016г., изготвен от ликвидатора М.М. е видно, че при възникване на ОП „КДХ“ новото предприятие е нямало договори за обществена поръчка и не е можело да започне да работи и да храни децата на гр. Варна, и се е наложило д“ССД“ ЕАД-в ликвидация да работи. До 31.01.2013г. „ССД“ ЕАД работило като нормално дружество, а от 01.02.2013г. освободил целия персонал, който

бил назначен в ОП „КДХ“, с което не прекъснала дейността с храненето на децата. . Към 20.08.2013г. ликвидаторът установил неплатени суми от ОП „КДХ“ на стойност 57491.39лв. за получени хранителни продукти, за получено работно облекло, за получени ГСМ, за получен амбалаж, материали, авточасти, резервни части, строителни материали, консумативи. Налице са неизплатени наеми за ползване на ДМА /сградов фонд/, невърнати активи от бившия прокурист на дружеството. С решение на ОбС-Варна от 04.02.2015г. е взето такова за опрощаване на вземането на дружеството от ОП „КДХ“ във връзка с доставените продукти. Със споразумение, подписано от кмета на Община Варна е , че се прекратява договора за наем на ДМА /сгради/ , собственост на „ССД“ ЕАД в ликвидация, ползвани от ОП „КХД“. Ликвидаторът е правил опити да бъдат освободени отдадените под наем обекти на „ССД“ ЕАД в ликвидация, но , но по решение на Кмета не са били извадени наемателите от обектите. Към м.юли 2016г. е изготвен окончателен ликвидационен баланс, който да бъде предложен на вниманието на ОЛС за вземане на решение за приключване на ликвидацията.

С приемо-предавателен протокол от 07.07.2016г. са предадени от ликвидатора на „ССД“ ЕАД в ликвидация на Община Варна недвижими имоти, сред които помещения на детските кухни в гр. Варна, бул. „*****“ и ул. ***** , вх. А и помещението на ***** /където е регистриран адреса на управление на ОП „КДХ“/ и движими вещи.

С приемо-предавателен протокол от 01.05.2016г. ликвидаторът е предал досиетата на напусналите „ССД“ ЕАД служители в периода от 2007г. до 2013г., ведно с опис. Видно през 2013г. масово са прекратени трудовите договори на 01.02.2016г., като само на единици трудовите договори са прекратени по друго време е само на четирима-до месец по-късно.

Според приложената по първоинстанционното дело справка от ТР, на 21.0.2016г. търговецът е заличен.

Няма спор и от фиша на М. П. М. за м.07.2021г. се установява, че ѝ е изплатена сумата от 2420.18лв.

Видно от молба входирана на 16.07.2021г. и адресирана до директора на ОП „КДХ“, М. П. М. е поискала да ѝ бъдат изплатени дължимите ѝ 6 БТВ, на осн. чл. 222, ал. 3 от КТ.

Предвид така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Исковата претенция намира правното си основание в разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 222, ал. 3 ал. 3 от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж.

Не се спори и видно от събраните по делото доказателства, в периода от 01.11.2010г. до 01.02.2013г. е работила като „Инструктор хранене“ към „ССД“ ЕООД-Варна, като от същата дата 01.02.2013г. е била назначена като „Инструктор хранене“ в ОП „КДХ“, при Община Варна. Със заповед № 11/30.06.2021г. е прекратено трудовото ѝ правоотношение на осн. чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ-поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Със заповедта е определено обезщетение по чл. 222, ал. 3 от ГПК в размер на 2 БТВ от 1210.09лв. или общо 2420.18лв.

Спорният момент е за размера на това обезщетение, дали следва да е в размер на 2 БТВ, както е определил работодателя, или в размер на 6 БТВ, както претендира ищцата,

като иска доплащане на още 4840.36лв.

Настоящият състав споделя изводите на ВРС, че на ищцата М. П. М. ѝ се дължи обезщетението по чл. 222, а. 3 от ГПК в увеличения размер от 6 БТВ.

Има предвид изцяло приетото с решение № 477/12.07.2010г. на ВКС по гр.д. № 544/2009г. на Четвърто ГО, ГК: В случаите, когато органът по закриване на предприятието, независимо дали то /има се предвид предприятието, доколкото е употребен ср.р, бележка на съда/ има статут на юридическо лице или не с оглед специалните правила на КТ, е и органът по учредяване /откриване/ на ново предприятие и дейностите между новото и старото се припокриват и това е станало в кратък интервал от време, така, че основната дейност не е преустановена, то налице е форма на вътрешна реорганизация. В хипотезите, когато в резултат на новата организация има промяна на работодателя, правоотношенията с работниците и служителите се подчиняват на правилата на чл. 123 КТ, но не е налице основание по чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ. Обратното разбиране би означавало, че органът по учредяване и закриване на конкретния работодател - предприятие може да използва разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ за преуреждане на трудовите правоотношения чрез формално закриване на предприятие, което е злоупотреба с право и е нарушение на чл. 8, ал. 1 КТ. В решението е посочено, че от решаващо значение е да се изследва дали е преустановена /закрита/ за в бъдеще съответната дейност или тя продължава да съществува и се осъществява. В същия смисъл са решение № 12432/05.12.2003г. на ВКС по гр.д. № 579/2002г. на Трето ГО, ГК и решение № 442/08.09.2010г. на ВКС по гр.д. № 721/2009г. на Четвърто ГО, ГК.

В конкретният казус органът, който е взел решение за прекратяване чрез ликвидация на „ССД“ ЕАД, на осн. чл. 154, ал. 1, т. 2-по решение на съдружниците /съответно едноличния собственик на капитала-Община Варна/ и органът на учредяване /откриване/ на новото предприятие Общинско предприятие „КДХ“ е един и същ-Общински съвет Варна.

Дейностите между старото и новото предприятие определено се припокриват-организация и осъществяване на хранене на децата в Община Варна, на възраст между 10 месеца и 3 години. Това обстоятелство не е оспорено от ОП и се установява от представения правилник на ОП „КДХ“, длъжностните характеристики на заеманата от М. П. М. длъжности в двете предприятия и най-вече констатациите в доклада на ликвидатора М.М.. Цялата дейност на „ССД“ ЕАД е поета от ОП „КДХ“, отдадени са под наем сградите и помещенията от значение за дейността на ОП, включая детски кухни и офис, прехвърлени са от „ССД“ ЕАД всички необходими за новото предприятие суровини, материали, оборудване, резервни части. Прекратени са на 01.02.2013г. трудовите договори с наличния персонал и сключени нови със същите хора, но вече като работници и служители в новото ОП, още от 01.02.2013г., т.е. в съвсем кратък интервал от време. Ликвидаторът сам сочи, че при това, не се е стигнало до преустановяване на изхранването на децата във Варна. По-късно задълженията на ОП „КДХ“ към „ССД“ ЕАД в ликвидация са опростени по решение на кмета на Община Варна, не се е стигнало до връщане на част от отдадените под наем помещения.

Следователно, установява се по делото, че дейността на закритото предприятие не само, че не е преустановена, а е поета от новосъздаденото ОП и всички работници и служители да назначени на работа в ОП „КДХ“, ползвайки същата производствена база, оборудване, суровини и материали.

Не може да бъде прието, че е налице хипотезата на чл. 327, ал. 1, т. 1 от КТ. Въпреки ,че „ССД“ ЕАД е търговско дружество и прекратяването чрез ликвидация е стартирало в съответствие с разпоредбите на ТЗ, а през 2016г. дружеството е заличено в ТР. Не е осъществено обаче закриване на предприятието, а извършеното се подчинява на правилата на чл. 123 от КТ, при което е осъществена само форма на вътрешна реорганизация и вътрешно организационно преустройство на работодателя.

Може да се приеме, че ищцата като е работила от 01.11.2010г. до 30.06.2021г. последователно в „ССД“ ЕАД и правопреемника ОП „КДХ“, тя е придобила при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години. Работодателят при пенсионирането ѝ дължи 6 БТВ от 1210.09лв. или 7260.54лв., а като ѝ е платил 2420.18лв. е останал задължен за още 4840.36лв. Главницата се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска в съда-15.10.2021г. до окончателното изплащане на задължението, както е поискано от страната.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че ВРС не е съобразил обжалваното решение с приетото в ПМС № 31/11.02.1994г., доколкото то се отнася до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие и посочените в ал. 2 и ал. 3 /ред. ДВ бр. 60/1996г. в сила от 01.02.1996г./ такива. От една страна това ПМС е с последна редакция, предхождаща обн. на ЗОС в ДВ бр. 44 от 21.05.1996 г., в сила от 1.06.1996 г., а от друга в разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ в редакцията към датата на прекратяване на трудовото правоотношение на 30.06.2021г. ограничение, в смисъла, който процесуалния представител на работодателя влага, няма скрепено, а кодексът е от по-висш ранг, в сравнение с постановлението на МС, според ЗНА и следователно разпоредбите му имат предимство. Освен това, М. П. М. е синдикален член и в чл. 37, ал. 7, предл. 2 от КТД на ОП „КДХ“ е приповторена разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ относно придобития от работниците стаж от 10 години при същия работодател, при пенсиониране, който обвързва страните, ако и да е налице според процесуалния представител на работодателя противоречие с чл. 2 от ПМС, доколкото настоящия казус не касае търговско дружество, организация, предприятието и звено от стопанската сфера с държавно участие, ами с общинско. ПМС е имало значението си към момента на обнародване и изменението си, в сила от 01.02.1996г., но не може с него да се въвеждат ограничения в действието на разпоредбите на КТ към 30.06.2021г. и настоящия момент.

Предявеният иск е основателен.

Поради съвпадане на изводите на ВОС с тези в обжалваното решение, последното следва да бъде потвърдено изцяло, включително и в частта за разносните в размер на 720.00лв., присъдени на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК и дължимата държавна такса от 243.61лв., на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Основателен е иска и за обещание за забава върху главницата в периода от 30.07.2021г. до 13.10.2021г., щом по правилата на ЗЗД е отправена от ищцата покана за заплащане на претендираното обезщетение в пълен размер още с молбата от 16.07.2021г. Изчисленият от съда размер на обезщетението върху главницата от 4840.36лв. за исковия период е в размер на 102.19лв., но щом искът е за 100.84лв., следва да бъде присъден този размер. Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено и в тази част.

При този изход на спора в тежест на въззиваемото предприятие следва да бъдат възложени разносните за въззивното производства, на осн.чл.78 ал. 1 ГПК в размер на 720.00лв.представляващи заплатено съгласно фактура № 1678/01.04.2022г. и вносна бележка от 30.03.2022г. адвокатско възнаграждение, както и списък по чл. 80 от ГПК на л. 32-л. 33 от делото, което не следва да бъде намалявано по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, въпреки направеното възражение от насрещната страна за прекомерност и действителната ниска фактическа и правна сложност на спора. То е в по-нисък от минималния размер, по смисъла на чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 652/14.03.2022 г., постановено по гр.дело № 15006/2021 г. по описа на ВРС, 49 състав, с което ОП „Комплекс за детско хранене“, ЕИК 00000934421664, представлявано от д-р Д. К., с адрес гр. Варна, *****, е осъдено да заплати на М. П. М., ЕГН *****, *****, сумата от **4840,36 лв.**, представляваща дължим остатък от обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от дата на завеждане на исковата молба в съда- 15.10.2021 г., до окончателното □ изплащане, сумата от **100,84 лв.**, представляваща обезщетение за забава върху главни за периода от 30.07.2021 г. до 13.10.2021 г., на основание чл.86 ЗЗД и сумата от **720.00лв.**, представляваща разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, както и ОП „Комплекс за детско хранене“, ЕИК 00000934421664, представлявано от д-р Д. К..е осъдено да заплати по сметка на ВРС държавна такса в размер на сумата от **243,61 лв.**, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

ОСЪЖДА ОП „Комплекс за детско хранене“, ЕИК 00000934421664, представлявано от д-р Д. К., с адрес гр. Варна, *****, да заплати на М. П. М., ЕГН *****, *****, сумата от **720.00лв.**, представляваща разноски за въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване предвид разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____